

Pirta Sarin

Silikonivaimo

SILIKONIVAIMO

Copyright: 2021 Pirta Sarin

Kustantaja: Pirta Sarin

Valmistaja: BoD- Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-94-4362-8

3

PIRTA SARIN

SILIKONIVAIMO

Romaani

robotti voi korvata ihmisen

vaan voiko sitä rakastaa

mitä väliä turhilla tunteilla

ne voi korvata hunteilla

ja tunteensa pakastaa

vai?

Enkelten kaupungissa niitä ainakin valmistettiin ja hän oli kuullut myöskin, että jossain päin Kiinaa ja tietenkin Japanissa. Mutta hän valitsi ilman muuta Amerikan, koska ajatteli sen jo kielenkin kannalta olevan helpoin tie lähteä tutustumaan kohteeseen. Hän menisi kuitenkin ensin New Yorkiin ja viettäisi siellä muutaman päivän. Kävisi tapaamassa vanhaa ystävää Steweniä Brooklynissä. Voisi kuljeksia Central Parkissa ja käydä

muutamissa museoissa, ainakin eläintieteellisen hyönteisosastolla. Hän voisi syödä eri pihvipaikoissa ja istua ainakin yhtenä iltana yökerhossa tai musikaalissa. Manhattanilla ei ollut pulaa teatteritarjonnasta ja Times Squaren punaisilla rappusilla oli aikaa valita mieleisiä esityksiä katsellen satoja valomainoksia suurilta screeneiltä. Lippuja sai aina, kun oli valppaana ennen esitystä teatterien luukuilla.

Hän lentäisi sitten Los Angelesiin jo paria päivää ennen tapaamista, koska ajatteli, ettei jännittäisi liikaa. Ehtisi asettua ja laittaa itsensä edustavaan kuosiin. Hän astuisi tyylikkäänä Robotixin ovesta sisään ja tervehtisi johtajaa, joka veisi hänet suoraan alakertaan.

Ehkä hän voisi hämmentyä, nähtyään toinen toistaan kauniimpia veistoksia ja voisi olla vaikeaa tehdä valintaa nopeasti. Mutta hän uskoi, että olisi suotu riittävästi aikaa valinnan tekemiseen, koska veistoksesta tulisi kuitenkin loppuiän kumppani. Hän halusi, että heidät vihittäisiin mahdollisimman pian, vaikkapa jo Robotixin toimiston tiloissa. Silloin se olisi varma valinta, eikä kukaan voisi ottaa sitä häneltä pois.

Tottakai hän myös maksaisi sen 13000 dollaria käteisellä ja voisi varata lentoliput takaisin Suomeen vaikkapa jo seuraavaksi päiväksi. Hän ei kuitenkaan ollut varma, suostuisiko lentoyhtiö varaamaan oman paikan myös hänen tuoreelle vaimolleen, vai joutuisiko vaimo tylysti puulaatikkokuljetukseen koneen ruumassa. Se jäisi

nähtäväksi.

Joka tapauksessa hän ei enää halunnut olla yksin. Hän halusi oman rakkaan, joka olisi uskollinen, vilpitön, hauskakin ja aina häntä varten joka tilanteessa. Ja mikä parasta kaunis, muodokas ja kuitenkin hillitty. Juuri hänelle ohjelmoitu älykkääksi keskustelijaksi ja sympaattiseksi seuralaiseksi.

Seppo Sarvimäki asui rivitalon päätyasunnossa. Hän olisi mieluummin asunut maaseudulla omakotitalossa, mutta oli hyvin tumpelo kaikissa rakennukseen liittyvissä korjaustöissä ja omakotitaloon kohdistuvissa mutkikkaissa kiinteistövelvollisuuksissa, lämmitysasioissa ja tontin asiallisessa ylläpidossa. Rivitalo oli huoleton ratkaisu ja yhtiövastikkeen avulla talon kuntoa pidettiin yllä ja varsinkin tässä talossa asukkaat huolehtivat, että korjaukset ja muut epäkohdat huolehdittiin ajallaan.

Kerrostalo ei tullut kuuloonkaan hänen ammattinsa takia. Oli niin helppo kirmaista pihalle nopeasti olohuoneen ovesta, jos sattui näkemään ikkunasta vaikkapa harvinaisen perhosen tai ruohikossa mönkivän kovakuoriaisen. Haavi oli aina valmiina terassilla, kuin myös lasipurkki tai sininen pellavapussukka, johon oli

mainio pyydystä jokin hyönteinen tai vaikkapa kukkakärpänen. Seppo ei milloinkaan halunnut vahingoittaa saaliitaan, vaan päästi ne vapaaksi tarkasteltuaan niitten anatomian ja sen hetkisen kunnon. Tietenkin joskus kävi haaveri, vaikka olisi kuinka hellävaraisesti käsitelty ja silloin Seppo pani vainajan sivuun tarkastellakseen sitä myöhemmin. Ei ollut enää väliä hellästä käsittelystä ja silloin Seppo saattoi jopa avata veitsellä ruumiin ja tarkastella sitä tarkemmin. Sekin kuului hänen työnkuvaansa, mutta ei tehnyt sitä mielellään. Varsinkin perhosten kanssa hänellä oli vaikeuksia haaverien sattuessa. Ne kun olivat niin hauraita ja herkkiä.

Seppo Sarvimäki kuului National Geographicin kansainväliseen tutkijaryhmään ja piti kirjeenvaihtoa tiiviisti kollegoiden kanssa. Hän joutui usein myös matkustamaan, jos kyse oli jostain harvinaisesta lajista, jota ei esiintynyt Suomessa ja halusi nähdä sen omassa elinympäristössään. Tutkijaryhmä kokoontui milloin Pohjois-Afrikassa, Aasiassa, Australiassa, kuin myös Etelä-Amerikassa tai Euroopassa, siis melkein joka puolella maapalloa, johtuen siitä miten tärkeää tapaaminen kullakin kerralla oli.

Seppo ei kuitenkaan aina jaksanut matkustaa ja hän esitteli usein oman osuutensa asioihin median kautta, skypeissä tai tiimin omassa verkossa. Seppo oli erittäin tärkeä tiimiläinen, koska hän valvoi Suomessa esiintyviä

hyönteis- ja kuoriaislajeja ja myös kiitäjä- ja perhoslajeja.

Suurena ylpeyden aiheena olikin parisen vuotta sitten nimetty kunttamato, vaikka madot eivät kuuluneet Sepon tutkimuskategoriaan. Mutta tämä oli poikkeus. Kunttamato esiintyy havumetsissä pitäen yllä metsien humuskerroksen kuohkeutta. Korvaamattoman tärkeä mato, jota on vaikea havaita, ellei ole kontallaan kaivamassa humuskerrosta varovasti. Jos läpinäkyvää ja vain sentin mittaista kunttamatoa ei olisi, ei metsä yksinkertaisesti kasvaisi, niin se vain oli.

Seppo oli väitellyt tohtoriksi Kairon yliopistossa opiskellessaan ja kirjoittanut loistavan tutkielman väitöskirjaan nimenä *Scarabaeus sacer & gravis colō*. Kevyesti suomennettuna teoksena Pillerinpyörittäjä ja tärkeä lantakakkara, jota professorit joka puolella maailmaa ylistivät. Tätä kautta hän pääsikin National Geographicin leipiin. Nyt hän voisi tehdä ainutlaatuisen tutkielman tuholais- heinäsiirkkojen vaelluksista Afrikassa ja olikin jo alkanut hahmotella ensimmäisiä rivejä tulevaan väitöskirjaansa, koska hänen pääaineensa olivat tietenkin myös perhosten lisäksi hyönteiset. Madot olivat eri kastia ja sitäpaitsi professori Heli Sainio oli jo tehnyt kattavan analyysin Cognettia sphagnetorumista, jolle hän oli myös antanut suomenkielisen nimen kunttamato. Kunttamato vaan tuntui äkkiseltään niin kiehtovalta. Mutta se oli ilman muuta Heli Sainion heiniä.

Seppo oli pitkälti yli 60-vuotias ja vannoutunut sinkkumies. Hän ei koskaan ollut haaveillut perheestä, koska tulkitsi lapset liian meluaviksi. Hän olisi ehkä kestänyt naisen läheisyyden ja lapsettoman kumppanuuden, mutta ne naiset, joihin hän oli väliaikaisesti tutustunut ja seurustellutkin tahtoivat tähdet ja kuun taivaalta ja tietysti niitä lapsia. Hän oli ollut jopa rakastunutkin, mutta liian pitkät intiimit hetket saivat hänen ajatuksensa harhailemaan jo pillerinpyörittäjän lantakakkareessa tai hädissään surraavan kärpäsen selviytymisestä hämähäkin seitistä. Silloin ei rakastelusta tullut yhtään mitään. Nainen pakeni paikalta, eikä sen koommin näyttäytynyt. Nainen ei palannut edes Sepon unelmissa, eikä hän oikeastaan perään haikaillut. Sen verran Seppo kuitenkin tiesi, että tällä paenneella naisella oli tätä nykyä mies ja viisi lasta. Seppoa suorastaan puistatti niin suuri katras ja hän oli tyytyväinen omaan oloonsa ja pidättäytyi vain satunnaisissa naisissa, jos nyt näissäkään onnistui keskittymään oleelliseen.

Naiset muutenkin arvostelivat liikaa hänen pukeutumistaan. Sanoivat, että hän oli vanhanaikainen ja jopa nuhrainen. Hän oli jo kaljuuntunut pään keskeltä niin paljon, ettei kannattanut vetää muutamia hiuksia ylikampaukseksi kaljua peittämään. Se oli ollut epätoivoista, koska tuulen tuiverruksen osuessa kohdalle hiukset heittäytyivät villisti auki, ne lentelivät joka suuntaan ja näytti kuin hän olisi nousemassa itsekin

ilmaan. Vaikka hän käytti vahvoja hiusvoiteita ja joskus myös lakkaa, oli kampauksen tuhertaminen toivotonta, kärsivällisyyttä ja aikaa vievää ja hyvin turhamaista. Oli vain alistuttava kaljuun päälakeen ja sivuhiukset saivat pysyä lyhyinä, eikä niistä ollut enää mitään vaivaa. Silmälasien uusimista hän oli jo suunnitellut pitemmän aikaa, mutta kaikki oli niin työlästä, kun joutui turhakeasioista huolehtimaan. Totta oli myös se, että näkö reistaili ja vahvemmat lasit oli hankittava jo oman turvallisuuden vuoksi.

Naiset arvostelivat myös hänen kotiaan. Kirjoja oli aivan liikaa ja sisustus muutenkin liian täyttä. Vihkoja ja mappeja oli joka puolella ja vanha antiikkitaivara ja huonekalut olivat tunkkaisia ja pimensivät huoneita. Tummaa öljyvärimaalauksia leveine kehyksineen sekä pölyä kerääviä ulkomailta tuotuja naamioita ja patsaita. Mutta Seppo viihtyi hyvin. Hän oli taiteen ystävä ja oli ostanut maalauksia antikvaareista tai näyttelyistä ja myös perinyt. Tärkein maalaus oli Andy Warholin ketsuppurkki, jonka hän oli ostanut Lontoosta. Maksanut opiskelijana itsensä kipeäksi, mutta nykyhintoja ajatellen oli tehnyt loistavan kaupan. Taiteessa pysyi arvo, vaikka hän muuten oli täysin boheemi, eikä välittänyt liiasta järjestelystä tai kodin ylenpalttisesta siivoamisesta, puhumattakaan vaatteista.

Kyllä hän katsoi myös peiliin, mutta hän viihtyi vaatteissa, jotka olivat palvelleet jo monia vuosia ja olivat

mukavat päällä. Turun yliopistossa luennoidessaan hän oli aina pukeutunut harmaaseen pukuun, joka mahtui vielä hyvin päälle, vaikka parinkymmenen vuoden aikana oli tullut vatsaa lisää. Hän piti takkia auki, jos nappi kiristi liikaa. Hän harjasi puvun terassilla, käänsi taskut, ravisteli pölyt. Kahvitahra etumuksessakin napin syrjässä oli jo haalistunut melkein näkymättömäksi. Ei se haitannut. Jos oli tarve, hän silitti housuihin prässit. Valkoisen paidan hän silitti joka kerta, mutta taitteesta hapertunut ja kellastunut kaulus pakotti hänet ostamaan joskus uuden, vaikka muuten paita olisi ollut ihan hyväkuntoinen. Vanhoja paitoja hän käyttikin sitten kotona ja kesällä hän saattoi leikata hihat irti, koska kainaloalueetkin olivat jo muuttaneet väriä keltaiseen suuntaan. Näin siitä sai vielä kesäpaidan ja voi aivan hyvin käyttää takin alla muuallakin kuin kotona. Luennolle hän sonnustautui myös rusettiin, se oli jotenkin juhlallisempi kuin solmio, hän ei ollut nuhrainen, päin vastoin! Hän oli omasta mielestään erittäin huoliteltu seisomaan yleisön edessä. Kotona sai olla rennommin.

Vaikka Sepon asunto näytti sekaiselta, siellä ei kuitenkaan ollut likaista. Kun hänelle tuli levottomuus, joka tarkoitti sitä, että hän ei yksinkertaisesti pystynyt syventymään tutkielmiinsa tai muihin kirjallisiin tehtäviin, hän moppasi lattiat, siivosi keittiön ja vessan. Saunan lauteet Seppo harjasi juuriharjalla, koska sauna oli hänelle pyhä paikka ja siellä piti olla puhdasta.

Sekaisuus asunnossa johtui tavaramäärästä, paperiarkeista, mapeista, joka puolella lojuvista vihkoista ja vinyylilevyistä. Sekaisuudesta huolimatta Seppo tiesi tarkalleen missä kukin asia oli, eikä hänen tarvinnut etsiä erikseen joka paikasta. Olisi ollut aivan katastrofi, jos joku nainen olisi asunut siellä ja järjestänyt hänen paperinsa ja muut tarvikkeet väärin paikkoihin. Posliinikukka, joka kiipesi keittiön ikkunaverhossa, kaipasi runsasta kastelua kerran viikossa, kukki kesästä myöhäiseen syksyyn tuottaen huumaavaa tuoksua iltaisin. Se oli Sepon ainoa viherkasvi, silmäterä, joka viihtyi hyvin tässä idänpuoleisessa aamuvalossa.

Seppo kaipasi naista, mutta sen täytyi olla ehdottomasti hänen tahtonsa mukainen. Muu ei tullut kysymykseenkään. Asian ollessa näinkin vakava, Seppo oli alkanut miettiä robottia. Ei mitään perverssiä, julkeaa, brutaalia, pumpattavaa barbaraa, vaan täydellisen ihmisen kaltaista robottia, silikonista valmistettua, asiakkaan tarpeisiin ohjelmoitua, puhuvaa naista, josta hän oli nähnyt ohjelman televisiossa. Hän oli oitis kirjoittanut kirjeen yritykselle, saadakseen tutustua asiaan paikan päällä. Siitä oli kulunut jo muutama viikko, eikä vastausta ollut vielä saapunut.

Porilaisessa neljän asunnon rivitaloyhteisössä asuu arkeaan tavallista väkeä iloineen ja suruineen. Yksi heistä on hyönteistutkija, professori Seppo Sarvimäki. Hän on omistautunut intohimoisesti työhönsä, joka on kuljettanut häntä eri puolilla maailmaa, niin Aasiassa, Afrikassa, Amerikassa, kuin myös Euroopassa. Hän on kosmopoliitti ja suosittu luennoitsija, mutta häneltä puuttuu rakkaus. Hän ostaa robotin, täydellisen silikonista valmistetun naisen. Mutta voiko siihen rakastua? Sepon yksinäinen kamppailu omissa tunteissaan on kaaos. Voiko robotti korvata ihmisen? Sepon tarina on ajankohtainen romaani ihmisyydestä, roboteista ja hyönteisistä.

